

I lovforslagets skriftlige bemærkninger står der, at formålet med den offentlige repræsentant er at medvirke til, at almindelige samfundsmæssige interesser holdes for øje i ATP's virksomhed, samt at styrke offentlighedens indsigt i ATP. Det lyder godt nok, men ser vi på ATP's virksomhed, må vi igen konstatere, at det er en yderst veldreven virksomhed, men det er måske, fordi vi har ladet arbejdsmarkedets parter styre det her.

Aage Frandsen (SF):

Den første del af lovforslaget om, at man ligestiller nogle virksomheder, som ikke er hjemmehørende i Danmark, med virksomheder, som er hjemmehørende i Danmark, kan vi godt støtte. Det forekommer os, at den forskelsbehandling, der er her, ikke er rimelig.

Med hensyn til den anden del vil jeg altså anlægge en mere principiel betragtning. Det er allerede nævnt – det står også i ministerens forlæg, og det står i bemærkningerne – at det skulle være et udslag af Økonomiministeriets betænkning nr. 1306 om demokrati og åbenhed om pensionsinstitutternes investeringsbeslutninger. Der står også, at det er af hensyn til, »at almindelige samfundsmæssige interesser holdes for øje i ATP's virksomhed samt at styrke offentlighedens indsigt i ATP«.

Får offentligheden mere indsigt af, at arbejdsministeren indsætter en person, som jeg regner med er en embedsmand? Får offentligheden mere indsigt af det? Hvis den måde, man diskuterer offentlighed og demokrati på, er, at man sætter statsbureaukrater til at repræsentere offentligheden, er der altså noget, som er gået helt galt i forhold til, hvad demokrati er, hvad åbenhed er, og hvad offentlighed er.

Vi mener også, det er helt forkert at sammenligne bankers og sparekassers midler med lønmodtagernes penge. Det er derfor, vi mener, at det her i virkeligheden går i en fuldstændig gal retning i forhold til den diskussion, vi også havde i Folketinget for et halvt år siden, hvor jeg godt erindrer, at regeringens enormt begrænsede bud bl.a. var det her, og så var der et eller andet udvalg, der skulle være nedsat.

Det er altså fuldstændig forfærdeligt, at når vi diskuterer offentlighed og åbenhed og mere demokrati og mere indflydelse, ender det med, at det er en statsbureaukrat, der skal indsættes og repræsentere offentligheden. Jeg mener i den forbindelse, at uanset hvad man kan sige om arbejdsgiverrepræsentanter og lønmodtagerre-

præsentanter, repræsenterer de da i langt højere grad offentligheden end en person, der er udpeget af arbejdsministeren.

Man kan sige, at det gør ingen skade. Det er der så meget, der ikke gør, og derfor behøver man ikke at lave det. Men det kunne give nogle illusioner om, at offentligheden bliver bedre orienteret og får bedre indsigt i forholdene ved, at der kommer en statsbureaukrat ind.

Jeg mener i øvrigt også, at med hensyn til den måde, som offentligheden har forvaltet sin repræsentation i banker og sparekasser på, er det begrænset, hvad der er kommet ud af det i forhold til offentlighedens interesser, men det er en mere principiel diskussion om, hvem offentligheden er. Hvem er folket? Er det statsbureaukraterne, der repræsenterer det, eller er det i højere grad folket, der direkte skulle være repræsenteret? Det er derfor, vi klart er fortalere for, at man laver helt andre gennemgribende ændringer af det her, hvor demokratiet alene styrkes ved, at man får direkte valg til organerne, og at det alene er dem, det drejer sig om, der er repræsenteret; i det her tilfælde er der tale om lønmodtagerne.

Jeg synes, det er pinligt og pauvert i forhold til det, som regeringen ved økonomiministeren i sin tid lagde op til, at det ender på denne måde. Det har intet at gøre med det, som man sagde var formålet, men det er ikke så overraskende, at det sker på den her måde.

Derfor er vores stillingtagen til forslaget som helhed meget forbeholden, og vi ser sådan set ikke nogen grund til, at man skulle vedtage denne paragraf.

Vibeke Peschardt (RV):

Det spændende ved den diskussion her er det, som både hr. Bendt Bendtsen og hr. Aage Frandsen rejste om demokrati og åbenhed i pensionskasserne, som jo kun er en meget lille del af lovforslaget, der i sig selv er lille.

For at gå tilbage til det første, nemlig det, loven egentlig handler om, er det jo en lille rettelser, eller hvad man nu skal kalde det, der betyder, at udenlandske arbejdsgivere i virksomheder i Danmark får en kompensation for indbetalt ATP-bidrag, der går helt tilbage til 1988, og det synes vi er udmærket.

Jeg vil godt lige stille hr. Bendt Bendtsen et spørgsmål. Jeg synes, jeg hørte en sådan lidt negativ tone i det, han sagde om, at det nok var, fordi arbejdsmarkedets parter styrer ATP, og så et eller andet. Den sætning kunne jeg godt tæn-